

Dierbaar Kampen

In februari 2008 was er in de Stadsgehoorzaal en Quintus een ‘Taalweek’ met een bonte verscheidenheid aan activiteiten en optredens rond ‘taal’. Eén daarvan was een schrijfwedstrijd van dagblad *de Stentor/ Nieuw Kamper Dagblad*. Dertien (oud-)inwoners gingen de uitdaging aan en zetten hun beelden, gedachten en herinneringen bij ‘Dierbaar Kampen’ op papier. Jeany van den Berg, docent Nederlands aan het Ichthus College, won de wedstrijd, op de tweede plaats eindigde Klaske van ’t Oever en derde werd Christine Vos-Doorduyn. De schetsen geven een beeld van wat Kampenaren momenteel in hun stad en gemeente als dierbaar ervaren, vandaar dat de redactie het zeer waardevol vond alle bijdragen in de *Kamper Almanak* op te nemen. De bijdragen zijn integraal overgenomen, wat betekent dat ze niet door de redactie zijn gecorrigeerd.

De Ketelpolder

De picknickplaats aan het eind van de Melmerweg tegenover de oostpunt van het Keteleiland is voor mij het mooiste uitzichtspunt van Kampen. Op die plek komen ruimte, natuur, lucht en water samen. Bij een noordenwind is er geen verkeerslawaaï. Af en toe worden de pure natuurgeluiden vermengd met tractorgeronk of dieselsebrom van een schip. Om je heen kijkend zie je een prachtig, divers landschap, waar verleden, heden en toekomst samen komen. Vanaf die plek strekt zich, met de rivier mee, de Ketelpolder uit. Een langgerekt driehoekig stuk weiland van vijftig bunder, ingeklemd tussen IJssel, Vossemeer en de hoge dijk van het oude land. Twee lage dijkjes langs randmeer en rivier moeten voorkomen dat dit buitendijkse poldertje met extreem hoog water onderloopt. De oude boer Gunnink woont er met z’n vrouw. Hun boerderij is zo aangepast, dat ze bij een overstroming ook boven kunnen wonen. Groothandelaar in dranken Brouwer uit Urk heeft de gehele boerderij op een terp laten zetten.

In dit mij zo dierbare gebied, besteed ik veel tijd aan mijn hobby: vogels observeren. Op een mooie winterse dag, spotte ik lang geleden tussen een grote groep wilde ganzen een zeldzame roodhalsgans. In mijn vogelsoortenlijst noteerde ik nummer 175. In de jaren daarna zouden er nog vele

soorten bijkomen. Enkele soorten, die ik voor het eerst in 'mijn' Ketelpolder zag, zal ik, net als die roodhalsgans, nooit vergeten. Enige tijd geleden tijdens een excursie met mijn schoolklas, groep acht van de Wegwijzer, zag ik er mijn eerste zeearend. Dat was voor mij nummer 223. Twee jaar geleden stond er tussen de 'poffertjes' in het Vossemeer een verdwaalde kraanvogel (nummer 241). En in het voorjaar van 2007 vond ik aan een wilgentak een wondermooi bolnest van een buidelmees. De kunstenaar zelf kreeg ik ook in de kijker (nummer 249). Inmiddels staat de teller op 256. Ik kijk nu al weer uit naar het aankomende weidevogelbroedseizoen. Met m'n maat de nesten zoeken van kievit, grutto en tureluur om deze te beschermen. Liggend achter het lage dijkje van het Vossemeer met de verrekijker en telescoop de vogels observeren. En dan, van achter uit het riet opgeschrikt worden door het grof smakkende en hard rollende karakteristieke geluid van de grote karekiet. Ketelpolder: wat een rijkdom!

Reijer van 't Hul

Strandje

In de zomer is het er heerlijk 's ochtends vroeg, een geweldige plek voor mij en de jongens... Een klein zuchtje wind over het water, de warme ochtendzon op hun blote lijfjes... helemaal alleen met ons vieren, wat een heerlijkheid!

Het water in, het zand is nog onaangeroerd, mooie zandribbeltjes... We zoeken naar visjes en kreeftjes en zien futen en aalscholvers. Bulten en kastelen maken we met scheppen en handen, genieten van zand tussen tenen en vingers. Emmers met water eroverheen maken het compleet.

Grote hijskranen en draaiende cementwagens, trekkers met aanhangers en zwaailichten... we zien ze allemaal rijden over de brug en de jongste 2 vinden het prachtig.

De eerste duiken worden genomen, de oudste moet ik regelmatig terugfluiten... niet te ver, denk aan de stroming! Lange aanlopen met flinke bommen in het water, spetters vliegen in het rond en de opblaaskrokodil wordt tevoorschijn gehaald.

Ik kijk rond en denk aan vroeger, hoe anders was het toen ik klein was. Het strandje was veel kleiner en er lag een zwarte teersteen. Ooit dacht ik dat ik daarop "veilig" stond met mijn vader, maar de golven van het vracht-

schip gingen er flink overheen. Mijn eerste vis heb ik hier gevangen, een dooie, met een klein gietertje. Hier stonden we op de uitkijk, wachtend op mijn oom en tante die met de boot vanuit Zwolle kwamen varen.

Nu staan mijn kinderen op de uitkijk, speurend naar vrachtschepen die misschien zullen komen. Hoe meer hoe liever en hoe groter hoe beter. Met een beetje geluk komen de golven zover dat de handdoeken aan de kant moeten, dat is pas spannend!

Klein paradijs bij de molen... prachtige plek. Ben benieuwd hoe het deze zomer zal zijn bij ons strandje... dan hebben we achterburen.

Christine Vos-Doorduyn

De IJssel

Wij woonden vroeger in de Voorstraat, dus vlak achter de IJsselkade. De IJssel was een heel belangrijke speelgelegenheid voor ons. In de eerste plaats: vissen. Met een eenvoudige bamboehengel uit een stuk zaten we op de kaderand ons geluk te beproeven. Als aas gebruikten we meestal deeg, dat we samenstelden van witbrood, melk en custardpoeder. Soms gebruikten we maden, die we aan de overkant op het spoorwegemplacement vonden onder de kadaverwagen. Ze vielen door de openingen in de bodem naar beneden en vaak ook in je nek.

De voorntjes, bleien en alvers die we vingen lieten we niet in hun element terugkeren. Dat zou zonde zijn van onze inspanningen. We maakten ze schoon en moeder bakte ze in de koekenpan. Heerlijk! Wel veel graten, die vaak in je keel bleven steken, maar dat hoorde er bij.

Zo nu en dan viel er wel eens een visser in het water. Dat is mij ook overkomen, maar gelukkig was er altijd wel een menslievende schipper of andere filantroop die de reddende hand bood. Aan de overkant van de rivier, tegenover het station, was een soort strandje, grenzende aan een brede strook gras, waar je heerlijk kon pootje baden, zwemmen en een tentje op zetten.

Je had altijd wat te kijken: langsvarende schepen, watervliegtuigen die laag over de brug vlogen en op Seveningen landden. Ik had een schippersvriendje die op een tjalk woonde, waar het erg gezellig was in het miniatuur-kamertje op het schip.

Dicht bij de brugoprit stond een urinoir. Een handig jongetje kon over de

muur van het bouwwerk heen plassen. ‘Het begint te regenen’, riep een passerende dame. ‘Ik voel de eerste druppels.’

Twee broertjes hadden ruzie. ‘Ik gooi je in de IJssel’ ‘Durf je niet.’ ‘O nee?’

En meteen voegde hij de daad bij het woord. PLONS!

‘Help, help’, schreeuwde hij. ‘M’n broer ligt in het water.’

Een turfschipper pakte een dekwabber en trok hem er weer uit.

Met eenvoudige middelen wisten we onze vrije tijd nuttig te besteden.

B. Riesebos

Raadzaal voormalig Stadhuis Kampen

De raadzaal in het voormalige stadhuis van Kampen is vermaard om zijn Oranjeportretten. Hier hangen de levensgrote portretten van alle regerende Oranjevorsten van Willem de Zwijger tot en met Hare Majesteit Koningin Beatrix. De serie is uniek.

In oktober 1979 kwam H.M.Koningin Juliana op werkbezoek naar de stad Kampen. De Burgemeester mocht haar rondleiden in het stadhuis. Voor haar portret bleven ze staan. De Burgemeester zei, dat zij nog sprekend leek op haar portret. Zij merkte op: U vleit me, burgemeester.

De dag kon voor hem niet meer kapot, vooral toen zij nog had gezegd, dat Kampen mooiere portretten van het Koningshuis had, dan zij in al haar paleizen.

Op 30 april 1988 vierde H.M.Koningin Beatrix haar 50e verjaardag in Kampen. De Koningin kwam, toen het water pronkte met een palet van kleuren, schrijdend door een haag van plezier en een wolk van vlaggen, aangekleed door de zon, in de mooiste jurk, die men hier ooit zag. Ook nu mocht dezelfde Burgemeester haar en Prins Claus rondleiden in het stadhuis.

De Burgemeester vond haar portret, dat ook was toegevoegd aan de Oranjeportretten niet erg gelijkend en hij wilde daar snel langs lopen. Zij bleef echter voor haar portret staan. Toen haar brede lach van haar gezicht verdween, dacht de Burgemeester, dat hij zijn herbenoeming wel kon vergeten, maar Prins Claus redde hem uit dit hachelijke moment. Hij liep snel op het portret van zijn echtgenote toe, stak zijn handen in de hoogte en riep de onsterfelijke woorden, kijkend naar het portret: “Afschuwelijk, afschuwelijk, afschuwelijk... In het echt is zij veel mooier”. De spanning was gebroken en toen de burgemeester s ‘avonds laat, met zijn echtgenote,

door de zinderende, uitzinnig feestvierende, eensgezinde stad Kampen liepen, dacht hij: “Gelukkig is het land, dat zo’n Vorstin en zo’n Koninklijke familie mag hebben.

U kunt begrijpen, dat deze raadzaal, waar zoveel vorstelijke personen, minister-presidenten, ambassadeurs en andere hoogwaardigheidsbekleders werden ontvangen en waar de democratie door de leden van de raad soms prikkelend en uitdagend, maar altijd oprecht levendig werd gehouden, voor mij en mijn echtgenote het mooiste en dierbaarste plekje van Kampen is.

H.C. Kleemans

IJssel

Onvoorstelbaar dierbaar is voor mij de IJssel. Over de gehele lengte van het kamper stadsfront, waar ik, erdoorheen glijdend in mijn Doerakje, zowel de bekoorlijke stille, als de bewegende beelden indrink van deze wonder-schone stadsrand; trotse voorgrond van die heerlijke, inspirerende al eeuwen-oude Hanzestad.

De stad waar ik geboren ben; die ik als adolescent verlaten heb, en die mij - inmiddels met een gezin - desondanks na jaren weer binnenliet.

Ik zie mensen gehaast onderweg, of met een vishengeltje aan de kaderand. Anderen vanachter de hoge vensters van hun voorname huizen, het zicht op fraaie, historisch ogende schepen, die onvermoeibaar enorme V-sporen achter zich laten in het blauwgrijze IJsselwater.

Het toppunt van kijkgenot beleef ik, als ik ter hoogte van het Keizerskwartier langs de doorgang glijd, die zicht biedt op de indrukwekkende achterzijde van mijn eigen huis.

Het 4 verdiepingen tellende, smalle, maar zeer diepe middeleeuwse ‘kasteeltje’, waar ooit nog krijgsheren uit de gelederen van Alva ingekwartierd waren.

Nog maar eventjes... en ik ga beleven dat mijn drie elders wonende kleinkinderen, gehuld in veilige zwemvestjes, met me mee mogen varen en dan zal ik ze vertellen over deze verrukkelijke stad.

De stad waar hun ouders het juiste klimaat troffen om talenten en idealen te ontplooiën, want zij hadden nog het geluk dat de veelal behoudende, autochtone bevolking was gelardeerd met een gewaagde, uitdagende samen-

stelling van conventionele of vernieuwende theologen en talrijke bevlogen, non-conformistische kunstenaars.

Wie weet welke theosofische en kunstzinnige, beeldende rijkdommen in de loop der tijden al zijn voortgekomen uit deze wonderbaarlijke en spirituele mix van inwoners?

Waar ter wereld zal boeiender gefilosofeerd zijn dan in de kamper kroegen; die wereldse, onweerstaanbare spelonken waar het kostelijk vocht steeds grif en gul gevloeid heeft?

Kampen, de stad waar al veel, maar beslist nog te weinig over geschreven is. Kampen, mijn stad...

Anoniem

Pesthuis

Tja, iedereen die mij een beetje kent, kan het weten. Mijn dierbaarste plekje in Kampen is het Pesthuis aan de Vloeddijk. Temidden van fijne collega's mocht ik daar van 1978 tot 2005 mijn werk voor de IJsselacademie verrichten; met veel enthousiasme!

In 1990 zorgde de renovatie van de zolderverdieping er weliswaar voor dat we over een paar schitterende extra ruimten konden beschikken, maar we zijn nu achttien jaar verder en er moet onderhand ook het een en ander aan de rest van het gebouw gebeuren voordat het Arboretum-proof is. Naar ik begreep zit de grote opknappbeurt er inmiddels aan te komen en da's fijn!

Indertijd was de fietstocht naar en van mijn werk alleen al een feest. Vooral de laatste jaren viel het op dat er zoveel moois gebeurde aan de Burgwal en de Vloeddijk. Zowel particulieren als bedrijven en overheden zorgden met restauraties in authentieke vormen en kleuren voor schoonheid langs de Burgel.

Je moet er wél voor op de knieën, maar vanuit de ramen op de eerste verdieping van het Pesthuis kun je aan de Vloeddijkzijde genieten van een prachtig uitzicht op het Oorgat, de Prinsenstraat en de Bovenkerk. Wat een schitterend "hoekje" van Kampen. Uniek schouwspel in alle jaargetijden.

In de afgelopen jaren hebben we al heel wat familieleden en vrienden Kampen laten zien en hoewel we de keuze van de route altijd door de spe-

cifieke belangstelling van onze gasten laten bepalen slaan we dit plekje nooit over als we met hen rondwandelen. En al zijn we niet in Kampen geboren en getogen, hun opmerkingen in de trant van: “Nooit geweten dat Kampen zo bijzonder was”, maken ons nog trotser op onze woonplaats. Laten we zuinig op onze stad zijn!

Hetty Reisinger-Vosman

Kampen roept

Kampen roept, elke zondag: rondje stad, rondje Zwartendijk of de twee bruggen?

Even eruit, een frisse neus, een portie beweging.

Mijn humeur, het weer of de tijd geven antwoord. Is het zonnig? Zwartendijk! Regen en wind? Stad! Veel tijd? Twee bruggen!

En dan op pad. Met of zonder paraplu. In stevige stappers of op hakken.

Kampen. Ik loop van je vandaan over de Buitenbroeksweg naar de Zwartendijk. Ik geniet van de reigers aan de slootkanten. Reigers die steeds dichterbij je komen, zo langzamerhand zelfs deel uitmaken van je bevolking. Van jou zie ik alleen enkele torens die nog uitsteken boven de wal van de N50. Het verkeersgeraas belemmert me om de stilte te horen die weleer jouw buitenkant zo kenmerkte. Ik loop door, maar kom over de Cellesbroeksweg weer bij je terug.

Kampen. Ik span me in om je vanaf de hoogte van de Molenbrug te kunnen groeten. Ik glijd aan de andere kant af naar de dijk. Het water tussen jou en mij is diep en breed. Wij kunnen elkaar niet raken. Alleen mijn fototoestel treft jou in je front, de poort, de statige huizen, de gouden wielen van je brug. Ik keer je station de rug toe en laat me weer door jou welkom heten.

Kampen. Ik zoek mijn weg door je groene hart. Ik kijk goed uit waar ik loop, zodat ik niet uitglijd over de klodders die de ganzen hebben achtergelaten. Ik schuil onder één van je poorten, kies een brug en loop steeg in steeg uit naar je kade bij de Buitenhaven. Daar in de bocht sta ik stil. Mijn oog zoekt jouw bronnen: het middeleeuwse huisje, de Kogge, de Schokkers en het eeuwig stromende water.

Kampen, daar vind ik jouw mooiste plekje.

J. van den Berg

Stadhuis

Mijn meest dierbare plek van Kampen gaat terug naar het oude raadhuis toen het nog in gebruik was als stadhuis en op de bovenste verdieping een gedeelte gereserveerd was als woning voor de hoofdbode. Destijds woonden mijn oom en tante daar, de familie Kuipers. Op zondag gingen wij daar regelmatig op visite en als het glaasje fris op was bleef je natuurlijk niet bij je oom en tante zitten maar ging ik met mijn broer op ontdekkingsreis. Op de benedenverdieping de kamer van de burgemeester, de eerste verdieping de raadszaal, waar de metershoge schilderijen van de stadhouders en koningen en koninginnen hingen. Dan de schepenzaal, waar voor ons gevoel de mooiste schatten lagen en wapens hingen en wij altijd even op de stoelen van de schepenen gingen zitten, maar het meest spannendst en mooist was toch wel een bezoekje aan het torentje van het stadhuis. Na het beklimmen van een steil trapje en het openen van een klein deurtje stonden wij op het torentje. Hier had je het mooiste uitzicht over de IJssel, de IJsselbrug, destijds natuurlijk nog de oude, maar ik denk dat tegenwoordig de nieuwe stadsbrug ook een prachtig plaatje oplevert, en als je omliep keek je over het benedenstrooms gedeelte van de Oudestraat, waar toen nog autoverkeer mogelijk was en je op de bibliotheek uitkeek die gevestigd was in het huidige stedelijk museum. Een uniek plekje, wat je toen natuurlijk nog niet in de gaten had, maar later als je er aan terugdenkt dat toch wel begint te beseffen. Ook een plekje waar niet veel mensen geweest zijn en daarom voor mij een van de dierbaarste plekken van Kampen is.

G.M. de Kleine

Ik ben het mooiste plekje in Kampen

Even voorstellen? Koepeltje - op huis aan IJsselkade.

Het was warm vanmiddag! De zon brandde op mijn body! Gelukkig vang ik veel wind..., alhoewel die van mijn dikke vrind, de toren van de Buitenkerk, erg fris kan zijn! We hebben hier boven de binnenstad een leuke vriendenclub: Buitenvriend, Bovenvriend, drie groepjes torens van de poorten, onze krasse opa die al een beetje scheef gaat bij het oude stadhuis, en ik als kleintje, eigenlijk sterrenkijker. Als het stormt, roept Nieuwe toren naar

opa: “Kruip maar achter mij, ik heb galmgaten, mij krijgt hij niet plat”.
Ik houd van wind, maar ook van onweersbuien die ik aan zie komen achter de Broederpoort, van de bliksem boven het plantsoen of dichterbij: boven de stad. Dan doe ik mijn ogen dicht! De bliksem heeft me al eens geraakt zodat ik mijn punt ben kwijtgeraakt. Ook houd ik van de plenzende regen op de zadeldaken, de roffel op de zinken daken en het gerochel op de grintdaken. 169

Koninginnedag heb ik feest: vuurwerk! Vliegende sterren, vuurpijlen, alle kleuren vliegen om me heen. Ik doe mijn luiken open, adem diep de kruiddampen in. 193

Maar... op tere lentedagen zie ik hoe de zon jaagt achter de witte wolkjes, ben ik verrukt over de glinsterende IJssel kronkelend door de IJsseldelta, zie witte zeilscheepjes laverend onder een brug met gouden wielen (sorry, ik ben verliefd!) en hoor het commentaar van de meeuwen op mijn hoofd. Elk dagdeel is anders: 's morgens honderden fietsende scholieren, 's middags auto's in file, 's avonds de trein als gele rups in de avondzon en wolken spetterende spreuwen om mijn Bovenvriend.

Het allermooiste in 100 jaar?

Windstille nacht met volle maan. Twee witte zwanen glijdend langs de boten.

Ademloos keek ik toe. AdemLOOS??? Immers, achtkantig glazen koepeltje hoog op de IJsselkade.

Klaske van 't Oever

Onbezorgde jeugd

Denkend aan mijn jeugd loop ik door de rietvelden langs de IJssel achter de molen, loop ik door de weilanden met jongens uit de buurt, gaan wij wilgentakken snijden langs de IJsseloevers, bogen maken en pijlen van riet met aan de top een stukje vlier, bloemen plukken, kikkervisjes vangen of eieren zoeken, spring ik over kleine en grote sloten en als ik iets ouder ben zelfs ook over de Broeksloot.

Plekjes die nu voor een groot deel verdwenen zijn door de bebouwing van Bovenbroek, de Maten en Onderdijks.

Ook de oude Venendijk, nu net achter de Pieter Zandt scholengemeenschap gelegen, is door de Niersallee in tweeën gedeeld en opgeofferd aan de infrastructuur van Kampen.

Herinneringen aan een prachtige en onbezorgde jeugd, waar je nog de ruimte had om te spelen in de weilanden, bij de oevers van de IJssel of je ging zwemmen in het gemeentebad bij de Bovenhaven en later bij de molen.

Herinneringen aan dierbare plekjes die je weer te binnen schieten als de inwoners van Kampen bij de inloopavond over de structuurvisie je vragen alsjeblieft de Zwartendijk te sparen.

Lopend en fietsend van Zuid naar de school aan de Oudestraat waar ik twee jaar kleuteronderwijs en zes jaar lager onderwijs kreeg op de jongensschool, en we op de speelplaats net naast die indrukwekkende O.L. Vrouwekerk of Buitenkerk speelden.

Waar wij de fiets onder in de toren mochten zetten, waar wij 's morgens vroeg al de schoolmis in die vertrouwde, gezellige kerk bezochten voor de school begon en in de middagpauze of na schooltijd, naar de Buitenhaven gingen en steentjes keilden aan de oevers van de IJssel en bij Vermeulen voor vijf of tien cent drop in een puntzakje haalden...

Cor Adema

Rivierfront

Lopend of fietsend over de dijk op het schitterende Kampereiland, links de IJssel en rechts het Noorderdiep met haar brede rietkragen en in de verte het magnifieke IJsselfront, vaak getekend en geschilderd door Hendrick en Barent Avercamp, en vandaag de dag door Sjaak Kaashoek, Wouter Berns of door Jan van Driel.

IJssel en stad gedicht door Ida Gerhardt, door Wim Ramaker en beschreven door Thea Beckman, die in haar boek Hasse Simonsdochter, in de wazige verte, achter de vonkende rivier, de torens van Kampen in de blauwroze hemel ziet steken.

Keer op keer wordt ik getroffen door dit rivierfront, soms overvloedig badend in het licht, soms met donkere regenwolken omgeven.

Op ieder moment van de dag, van de maand, van het seizoen weet dit prachtig vergezicht mij elke keer te raken.

En als je over de Kamper Stadsbrug met zijn gouden wielen bent gekomen, links de kade met op de achtergrond de Bovenkerk en Koornmarktpoort, in het midden de Nieuwe Toren, Schepentoren en Oude Raadhuis, en rechts de bruine vlootschepen met de bomenlange masten en de O.L. Vrouwekerk of Buitenkerk hebt gezien, ben je weer thuis.

En als je geluk hebt, hoor je maandagmorgen of zaterdagmiddag het carillon van de Nieuwe toren of, op de andere dagen het gebeier van de klokken van de Boven- of Buitentoren.

En eenmaal over de brug gekomen, loop ik in mijn middeleeuwse stad met haar honderden monumenten: kerken, poorten en hoge huizen, steegjes en middeleeuwse straten, gevelstenen muurreclames en aangelichte monumenten omgeven door de rivier de IJssel en Groene Hart...

Dit is zoals Hans Bouma reeds dichtte:

Kampen.

Stad om van te dromen,
vriendelijk vergezicht,

Stad om in te wonen,
overstelpst door licht,

Stad om telkens weer,
als in een gedicht

woordeloos
op adem te komen.

Cor Adema

Nieuwe Markt

Mijn dierbaarste plekje is de Nieuwe Markt met zijn prachtige Muziektent. Wij zijn daar in 1935 komen te wonen, dus daar onze jeugd doorgebracht. Toen stonden daar nog geen auto's geparkeerd en we konden daar dus vrij spelen. Wij hoepelen om de tent, knikkeren midden op het plein, tolleren wie

het langst de tol in beweging kon houden, bokspringen, touwtje springen, daar zongen wij bij.

Gisteravond liep ik op de Dam.

Raad is wie ik tegen kwam.

Annie met haar vrijer enz. enz.

Er stond een mooie lantaarnpaal op het midden van de markt (helaas is die er niet meer). Dan dezen wij verlossertje en dan was die lantaarn het verlosspunt. En dan was er elke donderdagavond muziek in de tent, gespeeld door een plaatselijk muziekkorps. Het plein stond vol men mensen die aandachtig luisteren. Het werd afgesloten met marsmuziek. Er was altijd wat te doen.

Militairen die beëdigd werden, maar die moesten zo lang in die brandende zon staan, dat sommigen van hun stokje gingen.

De Nieuwe Markt was een verzamelpunt voor alle sportclubs, wandelclubs, noem maar op. De Avondvierdaagse verzamelde op de markt, Palmpasen-optocht, lampionoptocht, vier mei, Klaproosdag. De KOV voor het jaarlijkse uitstapje met de bejaarden. De Buurtvereniging die een dagje uitging. Alles gebeurde op de Nieuwe Markt, zoals de Hogeschooldag in september. Al die bussen die van heinde en ver kwamen werden geparkeerd op het plein. Dan stond het tjokvol, en dan stond er bij Café Koek een groot bord op de stoep Koffie klaar.

En dan na de oorlog elke avond muziek en maar hossen tot je geen hak meer onder je schoen had. Daar kreeg ik mijn eerste kus van Adrie, maar ik ook getrouwd ben en daarom is dat mijn dierbaarste plekje. De Nieuwe Markt met zijn prachtige Muziektent. Een plekje om nooit te vergeten.

J.W. Vermeulen-Van Ommen

Palingrokerij

Voor mijn meest dierbare plekje in Kampen hoef ik niet ver te lopen. Het ligt namelijk om de hoek van ons huis aan het Slagersplein in Brunnepe. En daar staat de palingrokerij van Van Heerde en Reumer. Ik woon al m'n hele leven in deze buurt en mijn man en ik willen hier dan ook niet weg. Aan de buitenkant is de palingrokerij natuurlijk een bouwval, maar ik heb het nog meegemaakt dat de liggers in de IJssel lagen en de botters hier langs om paling en andere vis te lossen. Het was toen misschien wel een

armoedige tijd, maar wel heel gezellig.

Als kind speelde je hier in de buurt, sprong je van de liggers af om in de IJssel te gaan zwemmen en pikte je soms een paling mee, die van de spies viel. Heerlijk!

Dit hier is in feite het laatste stukje dat van het oude Brunnepe is overgebleven. Vroeger stonden hier veel meer huizen aan de Slagersweg en het Slagersplein. Die zijn in de loop van de jaren allemaal gesloopt. Nu ligt er een hogere dijk, het mestgat is weg, de botters en punters ook.

Mijn vader was een visserman, dus ik ben met water en varen opgegroeid. Als hij 's avonds thuis kwam dan leenden wij de punter en staken we als kind zijnde de IJssel over. Ik ruik nog de geur van het tanen van de netten. Dat raak je nooit meer kwijt.

Gelukkig kunnen we hier nog iets merken van de sfeer van vroeger en daarom ben ik blij dat dit kleine stukje en de rokerij niet verdwenen zijn. En dat mag ook niet verdwijnen. De meesten hier in de buurt zijn geboren en getogen Brunnepers en willen dan ook nooit meer weg. We kijken naar elkaar om en staan voor elkaar klaar, dag en nacht. En zo hoort het ook, vind ik.

Jo van 't Ende